

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

**The Effects of Using a Guidance Activities Package to Develop Adaptability in
Dormitory Life of First Year Students in Chiang Rai Rajabhat University**

กาญจนา บุตรมี (Kanjana Butmee) * วไลยา สบายยิ่ง (Wunlapa Sabaiying) **

นิรนาท แสนสา (Niranart Sansa) ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบการปรับตัวอยู่ในหอพัก ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักของกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม (2) เปรียบเทียบการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่มีลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรม มุ่งอนาคต - ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และ (3) เปรียบเทียบการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษากลุ่มทดลอง ที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกัน หลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวของนักศึกษาอยู่ในหอพัก

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2555 ที่พักอาศัยในหอพักมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 60 คน ได้มาจากการสุ่มแบบบังเอิญ จากนั้นสุ่มเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม และสุ่มเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบสอบถามภูมิหลังทางชีวสังคม (2) แบบวัดการปรับตัวอยู่ในหอพัก มีความเที่ยงเท่ากับ .86 (3) แบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม มีความเที่ยงเท่ากับ .88 (4) แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนมีความเที่ยงเท่ากับ .83 (5) แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูมีความเที่ยงเท่ากับ .80 และ (6) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก จำนวน 12 กิจกรรม และกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ จำนวน 12 กิจกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักมีการปรับตัวได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักศึกษาที่มีจิตลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรม มุ่งอนาคต - ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน หลังไม่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก ที่มีการปรับตัวอยู่ในหอพักที่ไม่แตกต่างกัน และ (3) นักศึกษาที่มีเพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และอาชีพของผู้ปกครองต่างกันหลังไม่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก มีการปรับตัวอยู่ในหอพักไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว การปรับตัว นักศึกษาชั้นปีที่ 1

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช nongtay_kanjana@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช escoswun@hotmail.com

*** อาจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช niranart_5854@hotmail.com

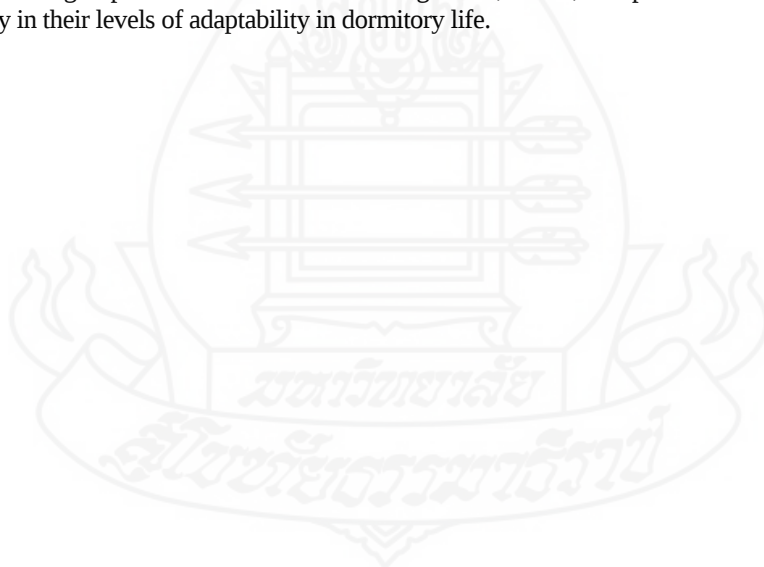
การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

Abstract

The purposes of this research were (1) to compare the level of adaptability in dormitory life of the experimental group students who used a guidance activities package to develop adaptability in dormitory life with that of the control group students who used other guidance activities; (2) to compare the levels of adaptability in dormitory life of the first year students in the experimental group with difference in levels of moral reasoning, future-orientation and self-control characteristics, and patterns of rearing in the family; and (3) to compare the levels of adaptability in dormitory life of the experimental group students with difference in bio-social backgrounds.

The research sample consisted of 60 first year Chiang Rai Rajabhat University students in the 2012 academic year staying at the university dormitory, who volunteered to participate in the experiment. They were randomly assigned into two groups each of which consisting of 30 students. One group was randomly assigned as the experimental group; the other, the control group. The employed research instruments were (1) a questionnaire on bio-social backgrounds; (2) a scale to assess adaptability in dormitory life with reliability of .86; (3) a scale to assess moral reasoning with reliability of .88; (4) a scale to assess future-orientation and self-control characteristics with reliability of .83; (5) a scale to assess patterns of rearing with reliability of .80; and (6) a guidance activities package to develop adaptability in dormitory life with 12 guidance activities, and the other 12 guidance activities. Statistics for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, t-test, and two-way ANOVA.

Research findings showed that (1) the students in the experimental group who used the guidance activities package to develop adaptability in dormitory life could adapt themselves to the dormitory life better than those in the control group who used the other guidance activities at the .01 level of statistical significance; (2) after using the guidance activities package to develop adaptability in dormitory life, the experimental group students with difference in levels of moral reasoning, future-orientation and self-control characteristics, and patterns of rearing in the family did not significantly differ in their levels of adaptability in dormitory life; and (3) after using the guidance activities package to develop adaptability in dormitory life, the experimental group students with difference in genders, GPAs, and parents' occupations did not differ significantly in their levels of adaptability in dormitory life.



Keywords: Guidance Activities Package, Adaptability, First-year University Students

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช nongtay_kanjana@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช escoswun@hotmail.com

*** อาจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช niranart_5854@hotmail.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

บทนำ

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศ ภาระหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป คือ สอนหรือผลิตบุคลากร วิจัย ทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และการบริการแก่ชุมชน สำหรับบุคลากรที่สถาบันอุดมศึกษาผลิตขึ้นนั้นต้องเป็นบุคลากรที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านความรู้ความสามารถ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ จึงเป็นบุคลากรที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง ดังนั้น หน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาจึงไม่เพียงพอการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่รวมถึงการพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติอีกด้วย ภารกิจที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป คือ การสอนวิชาการและวิชาชีพ หรือ เรียกว่า การผลิตบุคลากรการวิจัยเพื่อค้นคว้าหาความรู้ การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุง ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม (สำเนาวิ ขจรศิลป์, 2537:1)

การที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลไปในทางที่ดี เพื่อให้ส่งผลไปสู่การปรับตัวทางสังคมที่ดีด้วยนั้น จะช่วยให้บุคคลได้รู้จัก เข้าใจ ยอมรับตนเอง ตลอดจนเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหา ถ้าบุคคลสามารถเห็นแนวทางในการแก้ปัญหา และได้นำไปปฏิบัติจนเกิดผลที่น่าพอใจได้ก็จะทำให้เกิดทัศนคติแห่งตนดีขึ้น ซึ่งหมายถึงการแสดงพฤติกรรมในสังคมอย่างเหมาะสม และในที่สุดก็จะถือว่าบุคคลนั้นสามารถปรับตัวได้เป็นอย่างดี และมีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ผู้ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือเพื่อให้เยาวชนซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรบุคคลที่จะเป็นกำลังสำคัญของประเทศในอนาคตนั้นได้พัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพ ก็คือ ครูแนะแนวหรือผู้ให้คำปรึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งถึงเป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนในการส่งเสริมพัฒนานักศึกษา ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้มีความพร้อมที่จะก้าวไปสู่สังคมภายนอกได้อย่างมั่นคงปลอดภัย ช่วงชีวิตของมนุษย์ที่มีการปรับตัวยากและปัญหามากที่สุด คือ ในช่วงของวัยรุ่น ดังที่ เฮิร์ลล็อก (Hurlock, 1978 : 3) กล่าวถึงวัยรุ่นว่า เป็นวัยรุ่นหัวเลี้ยวหัวต่อเป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา และเป็นวัยที่มีความเครียดอารมณ์ นอกจากนี้ (Rogers, 1960 : 3161 – อ้างถึงในพิธีศักดิ์ วัฒนบุศย์ 2543:3) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัยรุ่น โดยเน้นความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นระยะสำคัญในการสร้างบุคลิกภาพ หรือเป็นพัฒนาการในการสร้างแบบแผนเฉพาะตัวในลักษณะของความนึกคิด ความรู้สึก และการแสดงกิริยาอาการต่างๆ มีเด็กวัยรุ่นจำนวนไม่น้อยมักจะไม่แน่ใจเมื่อจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ยิ่งกว่านั้นเด็กวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลจากความกดดันของกลุ่มในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ของเขาในขณะนี้ กลุ่มเพื่อนยังจะช่วยเด็กวัยรุ่นให้พัฒนาความเป็นอิสระจากครอบครัวเขา อย่างไรก็ตามเด็กวัยรุ่นไม่น้อยที่มีความสับสนในการปรับตัวทางสังคมได้อย่างเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายได้มีหอพักซึ่งบริหารงานในชื่อหน่วยงานที่ว่า สำนักงานกิจการหอพักนักศึกษา จำนวน 8 หอพัก หอพักชาย จำนวน 2 หอพัก หอพักหญิง จำนวน 6 หอพัก ที่ผู้วิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายได้พบเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นด้านการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่อยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพราะแต่ละคนก็มาจากต่างพื้นที่ทำให้ความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกันออกไป เป็นที่มาของปัญหาในการปรับตัว ซึ่งผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงปัญหาด้านการปรับตัวที่เกิดขึ้นภายในหอพักของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ทั้ง 3 ด้าน ด้านที่พักอาศัย ด้านการปรับตัว การอยู่หอพักร่วมกับผู้อื่น และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน และจากปัญหานี้ทำให้ผู้วิจัยต้องการหาวิธีแก้ด้วยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการพัฒนาการปรับตัวอยู่หอพักนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3

The 3rd STOU Graduate Research Conference

เชิงรายชื่อ การใช้ชุดกิจกรรมสามารถจัดขึ้นได้หลายรูปแบบ ซึ่งอาจจะปรับให้เข้ากับสภาพของสมาชิกของกลุ่มทดลองได้เป็นอย่างดี

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาข้อมูลดังกล่าวเห็นว่าน่าจะทำประโยชน์ ถ้าได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการใช้ชีวิตอยู่ในหอพักของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อช่วยพัฒนาการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เพื่อค้นคว้าหาวิธีการให้การช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาในการอยู่หอพักของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพราะวิธีการดังกล่าวไม่เพียงแต่จะเกี่ยวข้องกับภาวะความเครียดทางอารมณ์ หรือทำให้นักศึกษาใช้ชีวิตอย่างไม่เป็นสุขเท่านั้น ยังเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มผู้ที่มีปัญหาได้ระบายความรู้สึก ความคับข้องใจเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเผชิญอยู่ ทำให้รู้จักยอมรับตนเองกล้าที่จะเผชิญปัญหา และสามารถตัดสินใจได้ตนเอง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในการอยู่ในหอพัก ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษากลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม
2. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่มีลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรม มุ่งอนาคต - ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูต่างกันหลังใช้ชุดกิจกรรม
3. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกันหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวของนักศึกษาอยู่ในหอพัก

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. กำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร (Population) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2555 ที่พักอาศัยในหอพักมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 419 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) นักศึกษาหอพักจากประชากร (419 คน) ที่เข้าร่วมโครงการด้วยความสมัครใจ จำนวน 60 คน โดยจัดเข้ากลุ่มเพื่อการทดลอง ดังนี้

1.2.1 สุ่มนักศึกษาเข้ากลุ่มวิจัย 2 กลุ่ม (Random Assignment) กลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม กลุ่มละจำนวน 30 คน

1.2.2 สุ่มกลุ่มเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม โดยการจับสลากให้เป็นกลุ่มทดลองหนึ่งกลุ่มและกลุ่มควบคุมหนึ่งกลุ่ม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบวัด และกิจกรรมแนะแนว ดังนี้

2.1 แบบวัดตัวแปร มีจำนวน 4 แบบวัด ได้แก่

2.1.1 แบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม

2.1.2 แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต – ความมุ่งมั่น

2.1.3 แบบวัดการยอมรับเสี่ยง

2.1.4 แบบวัดการปรับตัวอยู่ในหอพัก

2.2 แบบสอบถามลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคม จำนวน 1 ชุด

2.3 กิจกรรมแนะแนว มี 2 ประเภทดังนี้

2.3.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวสำหรับฝึกเพื่อการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษา (กลุ่มทดลอง) จำนวนรวม 12 กิจกรรม

2.3.2 กิจกรรมแนะแนว (กลุ่มควบคุม) เป็นกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ ซึ่งเกี่ยวกับการแนะแนวด้านส่วนตัว – สังคม จำนวน 12 กิจกรรม

3. การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.1 จัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มเพื่อทดลอง โดยจัดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.2 แบบวัด มีทั้งหมด 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา ตอนที่ 2 แบบวัดการปรับตัวอยู่ในหอพัก

3.3 ดำเนินการให้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการปรับตัวของนักศึกษา เป็นเวลา 12 ครั้งๆละ 60 นาที เป็นเวลา 12 วัน และชุดกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมสำหรับกลุ่มควบคุม

3.4 เมื่อเสร็จสิ้นการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการปรับตัวของนักศึกษาแล้ว ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดการปรับตัวอยู่ในหอพักอีกครั้งหนึ่ง และตรวจให้คะแนนจากแบบวัด

3.5 ทำการวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้

4.1 วิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อพรรณาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างหรือตัวแปรต่างๆ ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

4.2 วิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัย เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสองกลุ่มขึ้นไป ในการตรวจสอบความเท่าเทียมกันของกลุ่มตัวอย่าง และการวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 1 ใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน (t – test Independence) การวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 2 ใช้สถิติการวิเคราะห์ตามแปรปรวนสองทาง (two way ANOVA) การวิเคราะห์ทางสถิตินี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณโดยคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ผลการวิจัย

1. ลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน การวิเคราะห์ในส่วนนี้เพื่อการเข้าใจกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การหาจำนวนและคำนวณร้อยละหรืออัตราส่วน (Ratio) ใช้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำแนกตามเพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และอาชีพของผู้ปกครอง

ลักษณะพื้นฐาน	กลุ่มทดลอง (30)	ร้อยละ (100)	กลุ่มควบคุม (30)	ร้อยละ (100)
เพศ				
ชาย	11	36.7	12	40.0
หญิง	19	63.3	18	60.0
รวม	30	100	30	100
ผลการเรียนเฉลี่ย				
1.00 – 2.50	14	46.7	10	33.3
2.51 - 4.00	16	53.3	20	66.7
รวม	30	100	30	100
อาชีพของผู้ปกครอง				
เกษตรกร	18	60.0	14	46.7
รับจ้าง	5	16.7	9	30.0
ค้าขาย - ธุรกิจ	-	-	-	-
รัฐวิสาหกิจ	4	13.3	3	10.0
รับราชการ	3	10.0	4	13.3
อื่นๆ	-	-	-	-
รวม	30	100	30	100

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มทดลองมีเพศชาย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 เพศหญิงจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.3 และกลุ่มควบคุมมีเพศชาย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 เพศหญิงจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 กลุ่มตัวอย่างมีระดับผลการเรียนเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 1.00 – 2.50 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และกลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51 – 4.00 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 และกลุ่มตัวอย่างตามอาชีพของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองของกลุ่มทดลองประกอบ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

อาชีพเกษตรกรรม จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 ประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ประกอบอาชีพรัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 และประกอบอาชีพรับราชการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ผู้ปกครองของกลุ่มควบคุมประกอบอาชีพเกษตรกรรม จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 ประกอบอาชีพรัฐวิสาหกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 และประกอบอาชีพรับราชการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลการทดลอง โดยมีเป้าหมายสำคัญที่จะตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อ เนื่องจากจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มด้วยวิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จึงสามารถเลือกสถิติวิเคราะห์ที่เหมาะสม คือ ใช้การทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t – test Independent) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two Way ANOVA) ซึ่งจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก กับนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพัก ก่อนทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวการปรับตัวอยู่ในหอพัก และนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน		ค่าสถิติ	
	คน	($\bar{X}$)	(SD.)	t
กลุ่มทดลอง (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก)	30	109.63	11.90	6.62**
กลุ่มควบคุม (ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ)	30	93.57	7.82	

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพัก หลังการทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวการปรับตัวอยู่ในหอพัก และนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน		ค่าสถิติ	
	คน	($\bar{X}$)	(SD.)	t
กลุ่มทดลอง (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก)	30	114.57	11.19	11.63**
กลุ่มควบคุม (ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ)	30	107.27	11.90	

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

2.2 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษา เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มการใช้ชุดกิจกรรม

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัย “นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ได้รับการพัฒนาโดยชุดกิจกรรมแนะแนวการปรับตัว ในด้านการปรับตัวด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน” วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) ตัวแปรอิสระ คือ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก ตัวแปรตาม คือ การปรับตัวอยู่ในหอพัก ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพักของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวการปรับตัว

ตัวแปรอิสระ (ชุดกิจกรรม)	จำนวน		ค่าสถิติ	
	คน	$\bar{X}$	(SD.)	t
ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	105.20	11.96	3.45**
หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	114.03	8.20	

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีการปรับตัวด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01 จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก โดยใช้สถิติทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การปรับตัวอยู่ในหอพักเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรม
 แนวโน้มเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก กับกลุ่มควบคุม

ตัวแปรอิสระ (ชุดกิจกรรม)	จำนวน		ค่าสถิติ	
	คน	($\bar{X}$)	(SD.)	t
ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้	30	114.03	8.20	3.54**
ไม่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้	30	104.77	11.48	

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการใช้ด้วยชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักมีการปรับตัวด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01 จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก กับนักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

อภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก จะมีการพัฒนาการปรับตัวสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่พบนี้อภิปรายได้ว่าเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ได้ดำเนินการสร้างอย่างถูกต้อง ตรงตามเป้าหมายเฉพาะที่ต้องการพัฒนา เนื่องจากได้วิเคราะห์องค์ประกอบของการปรับตัว และสร้างชุดกิจกรรม แนวโน้โดยคำนึงถึงพัฒนาการของนักศึกษา และยังนำแนวคิด ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมาไว้ในแต่ละกิจกรรม ซึ่งนักศึกษากลุ่มควบคุมจึงมิได้มีการปฏิสัมพันธ์กันเท่าที่ควรกับผู้อื่น หรือกลุ่มควบคุมด้วยกัน ไม่มีโอกาสในการร่วมกันอภิปรายซักถามในประเด็นต่างๆ ดังนั้น จึงทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อการพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักดีขึ้นกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม ซึ่งตรงตามเป้าหมายที่ผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมแนวโน้ขึ้นในแต่ละกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ

อภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 2. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่ได้ใช้การฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักมีการปรับตัวด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01 จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้เพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก ทำให้นักศึกษาในกลุ่มทดลอง มีระดับคะแนนการปรับตัวในด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนวโน้เป็นวิธีที่ทำให้นักศึกษาเข้าใจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองในการปรับตัวได้อย่างเหมาะสม ซึ่งในชุดกิจกรรมแนวโน้ได้ประกอบไปด้วยเทคนิคทางการแนวโน้และการปรึกษาเชิงจิตวิทยาต่างๆ ที่ได้ช่วยให้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

รู้จักเข้าใจตนเองและเพื่อนมากขึ้น เรียนรู้แนวทางการปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองตลอดจนยอมรับความคิดเห็น ความรู้สึก ในพฤติกรรมของบุคคลอื่น และจากการที่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองมีโอกาสได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหา สามารถเห็นแนวทางในการแก้ปัญหของตนเอง และสามารถนำแนวทางที่ค้นพบไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และยังได้โอกาสในการระบายความรู้สึก ความคับข้องใจในสิ่งที่นักศึกษาเผชิญอยู่ ทำให้กล้าที่จะเผชิญกับปัญหา และสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนทิพย์ ปีเลย์ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามมุกคริสเตียนวิทยา จังหวัดชลบุรี จำนวนนักเรียน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม มีการปรับตัวกับเพื่อน ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในด้านการปรับตัวกับเพื่อน

อภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่มีลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรม มุ่งอนาคต – ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดู เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก มีพฤติกรรมการปรับตัวอยู่ในหอพักแตกต่างกัน จากผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่มีลักษณะลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดู เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก มีการปรับตัวอยู่ในหอพักแตกต่างกัน

อภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวิตสังคมต่างกัน มีพฤติกรรมการปรับตัวอยู่ในหอพักที่แตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพัก จากผลการวิจัยไม่พบนัยสำคัญของความแปรปรวนที่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักกับ เพศ ผลการเรียน และอาชีพของผู้ปกครอง ทั้งนี้เพราะชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องในประเด็นเนื้อหา และเหมาะสมในการใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เป็นวัยรุ่นหรือนักศึกษาทั่วไป ไม่ได้เหมาะกับนักศึกษาที่มีภูมิหลังทางชีวิตสังคมในลักษณะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น ดังนั้นไม่ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นเพศใด มีผลการเรียนที่ผ่านมาเท่าใด หรือผู้ปกครองมีอาชีพใด ก็จะได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของพระเจริญพงษ์ ธรรมทิโป (วิชัย) และ พระเรวัตน์ ชยกรโร (จันทวงศ์) (2550) ได้ศึกษาพฤติกรรมปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครสุราษฎร์ธานี จำนวน 234 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครสุราษฎร์ธานี มีพฤติกรรมปรับตัวทางสังคมที่มีต่อครู ต่อเพื่อนและบุคคลทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีลำดับการเกิดต่างกัน ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ครอบครัวมีรายได้ต่างกันมีพฤติกรรมปรับตัวทางสังคมต่อครู ต่อเพื่อนและบุคคลทั่วไปไม่ต่างกัน นักเรียนที่พ่อหรือแม่เสีย มีพฤติกรรมปรับตัวทางสังคมต่อครูแตกต่างกับนักเรียนที่พ่อแม่หย่าร้างกันและแตกต่างกับนักเรียนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวขยาย พฤติกรรมปรับตัวทางสังคมต่อบุคคลทั่วไปดีกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว ส่วนพฤติกรรมปรับตัวทางสังคมต่อครูและต่อเพื่อนไม่แตกต่างกัน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3

The 3rd STOU Graduate Research Conference

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวอยู่ในหอพักด้านที่พักอาศัย ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ดิจิ้น ซึ่งเป็นแนวทางให้อาจารย์ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการปรับตัวได้ตามความเหมาะสม แต่ผู้ที่จะนำไปใช้ควรศึกษาเอกสาร เรื่องการใช้แบบวัด และศึกษาเรื่องแผนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวในหอพักให้เข้าใจอย่างถูกต้อง เพราะในบางกิจกรรมต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มที่จะนำไปใช้
2. การนำผลการวิจัยไปใช้ ควรมีการจัดกิจกรรมสัมพันธ์กลุ่มระหว่างนักศึกษากับเพื่อนร่วมหอพัก เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อันจะนำมาซึ่งความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพื่อการตอบสนองซึ่งกันและกันอันจะนำมาสู่การปรับตัวในด้านต่างๆ ให้ดียิ่งขึ้น
3. นำผลการวิจัยที่ได้มาทำการทบทวน วิเคราะห์ เปรียบเทียบกับสภาพปัญหาที่แท้จริงของนักศึกษา โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวในหอพักช่วยแก้ปัญหาที่คล้ายๆ กัน เช่น แก้ปัญหาพฤติกรรม การปรับตัวด้านส่วนตัว เสริมสร้างการปรับตัวหรือสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อน การปฏิบัติตนขณะทำงานกลุ่ม หรือ การปรับตัวในการทำงานเป็นทีม เป็นต้น
4. ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา หรือฝ่ายงานที่รับผิดชอบดูแลหอพักนักศึกษาควรตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมแนะแนวและนำมาใช้ในการพัฒนาให้นักศึกษาสามารถปรับตัวอยู่ในหอพักสถาบันหรือมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข มีความพร้อมที่จะศึกษาเล่าเรียนสำเร็จ

เอกสารอ้างอิง

- ฉันทิพย์ ปีเลย์ (2546) “ผลของการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามมุกคริสเตียนวิทยา จังหวัดชลบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชลธิชา มินทร์พยัคฆ์ (2546) “การปรับตัวทางสังคม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลสังกัดเทศบาลนครอุดรธานี” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสารคาม
- พระเจริญพงศ์ รมมทิโป (วิชัย) และ พระเรวัฒน์ ชยากโร (จันทวงศ์) (2550) “การปรับตัวทางสังคมห้องเรียนสุราษฎร์ธานี วัดพัฒนาราม (พระอารามหลวง) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- เขวาร์กซ์ ปวงคำคง (2551) “การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชาวเขาที่มีอยู่ในหอพัก โรงเรียนแม่สะเรียงปริพัตรศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สำเนา ขจรศิลป์ (2537) มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานักศึกษา กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- Herlock, Elizabeth B. (1974). Development Psychology. New Delgi: Tata Megraw Hill.
- พีระศักดิ์ พาณิชย์ (2543) “ศึกษาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู” การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม